

Bogár László: IMF 2008–2012

2012 október 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A legújabb kori magyar történelem egyik legsúlyosabb kihívását az eladósodás jelenti. Az adósság, legyen az anyagi, tehát pénzben fennálló, vagy szimbolikus (lelki, erkölcsi, szellemi) „adósság”, mindig ugyanarról szól.

Arról tudniillik, hogy az adós még az el?tt „elfogyaszt” valamilyen értéket, miel?tt azzal, illetve annak fedezetével

rendelkezne. Vagyis a hitelez? megel?legezi az adósnak a leend? fogyasztásának, így leend? jövedelmének egy részét. Ez akkor, és kizárólag akkor lehet logikus, ha biztos benne, hogy kés?bb, jövedelemének jelent?s növelésével képes lesz ezt a t?két visszafizetni. Már ez is súlyos bizonytalanságot és nagy kockázatot jelent, ha azonban kamatfizetés is terheli az adósságot, akkor a kockázat megsokszorozódik. Ebben az esetben ugyanis már nem egyszer?en arról van szó, hogy a t?két kell majd visszafizetni, hanem arról is, hogy az adós kés?bbi jövedelmének legalább olyan ütemben kell növekednie, mint ahogyan azt a kamatos kamat exponenciális növekedése diktálja.

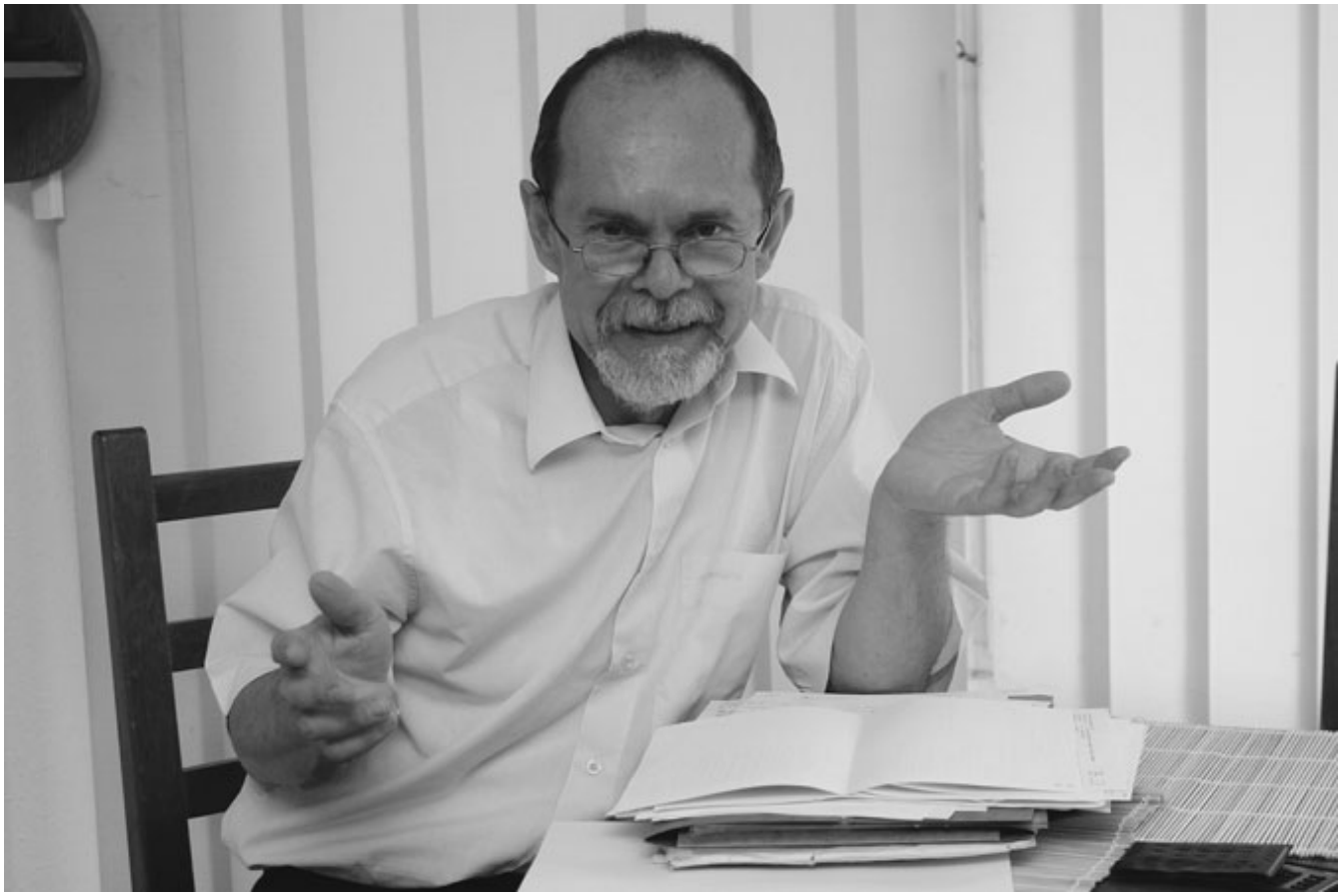

Ha erre nincs garancia, akkor a hitelfelvétel nemcsak egyszer?en kockázatos, de egyenesen öngyilkosság az adós számára. Magyarország állama és lakossága most már legalább 35 éve nemcsak, hogy növelni nem tudja jövedelmeit, hanem reálértékben inkább folyamatosan jövedelmet veszít. Ennek éppen az a legalapvet?bb oka, hogy mindkett?jüket sikeresen csapdába csalta az a globális pénzhatalmi rendszer, amelynek egyik meghatározó intézménye a Nemzetközi Valutaalap. A csapda lényege, hogy a növekv? kamat akkor is növeli az adósságot, ha a magyar társadalom már valójában csökkenti fogyasztását. Tragikomikus módon már a szervezetbe való 1982-es belépésünk, majd a 2008-as és a várhatólag most már 2013-as hitelfelvétel arra a stratégiai feltevésre épül, hogy az IMF-hitel megvéd bennünket a „piacok spekulatív támadásaitól”, másrészt lehet?vé teszi az adósságoktól való megszabadulást, vagy legalább is az adósság arányának a csökkentését. A legnagyobb csapást azonban az jelenti, hogy a magyar társadalom uralmi elitjeinek egyes csoportjai a fenti tragikusan hamis feltevésb?l ered? kudarcokért kölcsönösen egymást teszik felel?ssé.

Ez jól látszik annak a konfliktusnak a kezelésén is, amely annak kapcsán robbant ki, hogy elkezd?dött a 2008-as IMF-hitelfelvételnek és következményeinek a feltárására irányuló parlamenti vizsgálat. Az ilyen és ehhez hasonló vizsgálatokra az elmúlt évtizedekben igen nagy szükség lett volna, hiszen az elmúlt negyven év tudatos eladósítás-folyamatának a feltárása nélkül aligha lesz esélyünk az adósságcsapdából kikeveredésre. Ám az a mód, ahogyan az elitek ezt a „beszédteret” kezelik, ismét meger?síti azt a feltevésünket, hogy az uralmi struktúránk szerepl?i ma egy olyan „verbális polgárháború” foglyai, amelyben eleve kizárható annak az evidenciának a felismerése, hogy mindegyikük abszolút ugyanabban a szorításban verg?dik.

A szorítás lényege, hogy a globális pénzhatalmi rendszer alapvet? célja az állam és az állampolgárok minél mélyebb eladósítása. Félreértés ne essék, nem feltétlenül azért, mert „gonosz szándék” vezérli ?ket, hanem azért, mert a kiszivattyúzható profitjukat els?sorban így növelhetik. Ebb?l elemi logikai szinten az következne, hogy a magyar uralmi elitek különböz? csoportjai gyilkos ellentéteiket részben legalább is félretéve, megpróbáljanak valamilyen egyezségre jutni a legf?bb nemzetstratégiai célokat illet?en, és az eladósodás megfékezése, az ország fizetésképtelenségének elkerülése mindenképpen ezek közé tartozik.

E cél elérését segíthette volna, ha belátják, hogy a 2008-as és a mostani, valószín?leg már 2013-as IMF-hitelmegállapodás „forgatókönyve” abszolút ugyanaz. A Nemzetközi Valutaalap annak idején formálisan azért jött létre, hogy a súlyos fizetésimérleg-nehézségekkel küzd? országokat átsegítse a legkritikusabb id?szakon. A valutaalap hitelének kamata ugyan nem alacsony, de az esetleges hisztéria nyomán az egekbe emelked? piaci kamatoknál azért bizonyosan kedvez?bb. Ha ez valóban így is lett volna és lenne, akkor a világ valóban képes lett volna a nagy adósságválságok elkerülésére az elmúlt 67 év során. De nem sikerült elkerülni ezeket az összeomlásokat, és ennek nagyon egyszer? oka van. Mégpedig az, hogy az IMF nem az, mint aminek a statútuma mondja.

Törekvései nem szemben állnak a piacok spekulatív hisztériájával, hanem annak dönt? fontosságú kiegészít?i. A piacok spekulatív hisztériájának pusztító következményeinek elkerülése érdekében a valutaalap „véd?szárnyai” alá bemenekülni igyekv? országok ott ugyanazokat a következményeket találják.

A különbség csupán annyi, hogy a piacok brutalitása „gyorsan öl”, a Nemzetközi Valutaalap diktátumai, amelyeknek „elfogadását” szabja a relatíve alacsonyabb kamatok feltételéül, „lassan öl?” méregként roncsolják szét az adott ország társadalmi-gazdasági szövetrendszerét, mint ahogyan azt az elmúlt évtizedek során számos alkalommal megtapasztalhattuk. Ám a hamis beszédtér lehetetlenné teszi ennek az evidenciának a kimondását, mint ahogy annak a kimondását is, hogy a 2008-as és a leend? 2013-as hitelmegállapodás ugyanarra a hazug forgatókönyvre épül. Ennek lényege, hogy el?ször a piacok „ráijesztenek” az adott országra, így az mi mást tehetne, az IMF-hez menekül. Magyarország társadalma és gazdasága 2008-ban és most is ugyanabban a történelmi helyzetben van, birodalmi függésben, kifosztva.

Ez tette lehet?vé, hogy akkor is és most is alaptalan hisztériakeltéssel lehetett belekényszeríteni az egyre mélyebb

adósságcsapdába. Jöv?nk szempontjából az egyik dönt? fontosságú kérdés, hogy tanulunk-e mindebb?l egyszer?

magyarhirlap.hu - Bogár László

Ajánló